

Sygn. akt II KK 33/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **J. L.**

skazanej z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2022 r.,

z urzędu, w przedmiocie pozostawienia bez rozpoznania kasacji obrońcy,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa 189/20

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII K 41/16

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 11 czerwca 2019 r., sygn. akt VIII K 41/16, J. L. została uznana winną popełnienia:

- I. zarzucanych jej w pkt I, II, III, IV, V i VI aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuściła się ich w ciągu przestępstw, tj. działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, za co - na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - została jej wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- II. zarzucanych jej w pkt. VII. IX, X, XI, XII i XIV aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuściła się ich w ciągu przestępstw, tj. w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, za co - na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - została jej wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;
- III. zarzucanego jej w pkt. VIII aktu oskarżenia czynu, za co - na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. - została jej wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;
- IV. zarzucanych jej w pkt. XIII, XV i XVI aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuściła się ich w ciągu przestępstw, tj. działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, a nadto po wyemitowaniu z opisu czynu zarzucanego w pkt. XVI aktu oskarżenia słowa „wspólnie i w porozumieniu z I. D.” - na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – za co została jej wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- V. zarzucanych jej w pkt. XVII, XVIII i XX aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuściła się ich w ciągu przestępstw, tj. działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, za co – na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – została jej wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;
- VI. zarzucanych jej w pkt. XIX, XXI i XXII aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuściła się ich w ciągu przestępstw, tj. działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w bliżej nieustalonych (lecz przytoczonych w wyroku) datach, za co – na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – została jej wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- VII. zarzucanych jej w pkt. XXIII, XXIV. XXV i XXVI aktu oskarżenia czynów, z tym ustaleniem, że dopuściła się ich w ciągu przestępstw, tj. działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, w bliżej nieustalonych datach pomiędzy 1 lutym 2013 r. a 31 października 2013 r., za co – na podstawie art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. – została jej wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższym wyrokiem Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., orzeczone wobec J. L. jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych (pkt VIII), zaś na podstawie zaś art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej J. L. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby (pkt. IX). Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł także wobec oskarżonej przepadek korzyści majątkowych uzyskanych ze wskazanych przestępstw (pkt X); na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną J. L. do częściowego naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami opisanymi w punktach VIII i IX poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Bank S.A. (następca prawny Bank.1 S.A.) odpowiednio kwot 100.000 zł i 10.000 zł; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną J. L. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa (pkt. X -XI).

Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, jednocześnie rozstrzygając o kosztach postępowania odwoławczego.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca skazanej, który podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa karnego procesowego, mogący mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 6 k.p.k., polegający na naruszeniu prawa do obrony J. L. poprzez udział przed Sądem I jak i II instancji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Bank S.A., który pozostawał w konflikcie ze skazaną, gdyż kilkakrotnie na etapie postępowania przygotowawczego udzielał jej porad prawnych w przedmiotowej sprawie, na co Sąd I i Sąd II instancji mając pełną tego

świadomość nie zareagował, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa do obrony skazanej.

Wskazując na ten zarzut skarżący wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie, jako sądowi I instancji, do ponownego rozpoznania”.

Prokurator Regionalny w Warszawie w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co obligowało do pozostawienia jej bez rozpoznania (art. 531 § 2 k.p.k.)

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wynikające z tego przepisu ograniczenia nie dotyczą jedynie podmiotów kwalifikowanych określonych w art. 521 k.p.k. oraz uchybień z art. 439 k.p.k., które mogą być podniesione w kasacji niezależnie od treści merytorycznej zaskarżonego wyroku (art. 523 § 4 k.p.k.). Z powołanych przepisów wynika zatem, że kasacja wnoszona przez stronę nie będącą podmiotem kwalifikowanym, od wyroku w którym orzeczono karę inną aniżeli kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania, może opierać się wyłącznie na zarzucie wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej; w przeciwnym wypadku kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Obrońca J. L., we wniesionej kasacji podniósł natomiast wyłącznie zarzut rażącej obrazy przepisu prawa procesowego (art. 6 k.p.k.), który zalicza się do innego rażącego naruszenia prawa, czyli przesłanki o jakiej mowa w art. 523 § 1 k.p.k. i co oczywiście nie stanowi uchybienia z art. 439 k.p.k.

W tej sytuacji, zgodnie z określonym w treści art. 530 § 2 k.p.k. obowiązkiem prezesa sądu odwoławczego (przewodniczącego wydziału odwoławczego lub upoważnionego sędziego – art. 93 § 2 k.p.k.), do którego kompetencji należy również kontrola warunków formalnych kasacji, było wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, skoro zaszła jedna z okoliczności o jakich mowa w art.

429 § 1 k.p.k., tj. niedopuszczalność z mocy ustawy. Do wydania takiego zarządzenia jednak nie doszło i bezpodstawnie stwierdzono, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanej, odpowiada wymogom formalnym, po czym polecono przekazać akta sprawy Sądowi Najwyższemu (zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 grudnia 2021 r., V WKK 89/21, k. 882).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy, w ramach wstępnej weryfikacji wymogów formalnych przyjętej i przekazanej mu do rozpoznania kasacji, stwierdził, że z powołanych wyżej względów jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy, wobec czego stosownie do treści art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., orzekł jak w pkt. 1 sentencji niniejszego postanowienia, rozstrzygając także o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

I.n
ał